

Sygn. akt IX W 173/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 r. sprawy

M. M. (1)

syna A. i M. z domu W.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

w dniu 28 listopada 2014 r., ok. godz. 12¹⁸ na drodze nr (...) w m. W., gm. O. kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dopuszczalną prędkość o 37 km/h jadąc z prędkością 157 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92 a kw

ORZEKA:

I. obwinionego **M. M. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **92 a kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.**

(...)

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Obwiniony **M. M. (1)** mieszka w miejscowości P. w gm. O. w woj. (...). Pracuje jako przedstawiciel handlowy osiągając dochód około (...) złotych. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. W przeszłości karany był za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 10-11)

W dniu 28 listopada 2014 r. funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w O. R. P. (1) oraz J. K. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie powiatu (...). Poruszali się nieoznakowanym radiowozem marki S. wyposażonym w wideorejestrator. Około godz. 12:18 w okolicach miejscowości W. na drodze krajowej nr (...) dokonali pomiaru prędkości jadącego przed nimi w kierunku N. pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierował obwiniony M. M.. Policjanci wykonali dwa pomiary prędkości tego samochodu. Pomiar pierwszy wskazał, że

kierowany przez obwinionego samochód poruszał się z prędkością 157 km/h, przekraczając dozwoloną prędkość o 37 km/h. Drugi pomiar, wykonany bezpośrednio po pierwszym pomiarze wskazał prędkość 152 km/h. Policjanci odstąpili od zatrzymania pojazdu obwinionego bezpośrednio po tych pomiarach ponieważ udali się za innym pojazdem marki T., którego kierujący również znacząco przekroczył prędkość. Po zatrzymaniu na poboczu pojazdu marki T. (...). P. zatrzymał do kontroli również pojazd obwinionego. W trakcie kontroli obwinionemu przedstawione zostało nagranie z wideorejestratora oraz świadectwo homologacji urządzenia, z którym miał możliwość zapoznania się. Obwiniony skorzystał z prawa odmowy przyjęcia mandatu karnego.

(dowód: notatka urzędowa k. 3, płyta CD-R z nagraniem z wideorejestratora k. 19, zeznania J. K. k. 20v., zeznania R. P. k. 20v.-21)

Wobec powyższego **M. M. (1)** został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw.

W toku przeprowadzonego postępowania obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, zaznaczając, iż w jego ocenie pomiar prędkości został wykonany nieprawidłowo. Obwiniony wyjaśnił, że już podczas oglądania nagrania w radiowozie zgłaszał zastrzeżenia co do prawidłowości wykonania pomiaru i policjant przyznał mu rację. Obwiniony potwierdził, iż na wskazanym odcinku drogi mógł jechać szybciej bo wykonywał manewr wyprzedzania pojazdów ciężarowych. Zaznaczył jednocześnie iż nie było to wskazane przez policjantów 157 km/h. Obwiniony podkreślił, że radiowóz zbliżał się z dużą prędkością, a jego samochód policjanci wyprzedzili z prawej strony. Odnośnie okazanego mu świadectwa homologacji wyjaśnił, że policjant okazał mu je do wglądu ze zbyt dużej odległości i nie był w stanie się z nim zapoznać. Ponadto nie okazano mu dokumentu potwierdzającego przeszkolenie funkcjonariuszy w zakresie obsługi wideorejestratora. Obwiniony kwestionował również wyszkolenie funkcjonariuszy dokonujących pomiaru prędkości.

(wyjaśnienia obwinionego – k. 20-20v)

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę, bowiem w przekonaniu Sądu zmierzają one jedynie do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie i nie znajdują potwierdzenia w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. W ocenie Sądu nie można przyjąć za wiarygodne jego twierdzeń, że pomiar prędkości dokonywany był nieprawidłowo i nie odzwierciedla rzeczywistej prędkości z jaką poruszał się obwiniony bowiem pozostałe zgromadzone w sprawie dowody zadają kłam tym twierdzeniom.

Najważniejszym, bo w pełni obiektywnym dowodem w tej sprawie jest nagranie z wideorejestratora zamontowanego w nieoznakowanym radiowozie policyjnym marki S., które wskazuje prędkość z jaką poruszał się pojazd kierowany przez obwinionego. Z nagrania jednoznacznie wynika, iż obwiniony na DK-7 poruszał się on z prędkością 157 km/h, przekraczając tym samym dozwoloną prędkość o 37 km/h. Po wykonaniu pierwszego pomiaru policjanci wykonali od razu drugi pomiar który potwierdził, iż obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość o ponad 30 km/h.

W ocenie Sądu zasadnym jest opisanie sposobu działania wideorejestratora P.. Urządzenie to rejestruje prędkość pojazdu w którym jest zamontowane tj. radiowozu policyjnego. Jednocześnie jest ono wyposażone w kamerę zamontowaną z przodu samochodu, za pomocą której nagrywany jest obraz pojazdu znajdującego się przed radiowozem. Pomiar dokonywany jest na odcinku 100 m. w tym czasie zadaniem policjanta kierującego radiowozem jest utrzymywanie stałej odległości od kontrolowanego pojazdu. Po przejechaniu dystansu 100 m urządzenie wskazuje wyliczoną na tej podstawie średnią prędkość, która w przypadku prawidłowo przeprowadzonego pomiaru odzwierciedla prędkość z jaką porusza się kontrolowany pojazd. Analizując przedmiotowe nagranie należy stwierdzić, że oba przedmiotowe pomiary zostały wykonane zgodnie ze wskazanymi zasadami i na mierzonych odcinkach radiowóz zachowywał stały dystans za pojazdem obwinionego. Na prawidłowość tych pomiarów nie ma wpływu fakt, że bezpośrednio po dokonaniu tych pomiarów nie doszło do zatrzymania pojazdu obwinionego a policjanci jadący

radiowozem udali się za innym pojazdem, który jechał jeszcze szybciej niż pojazd kierowany przez obwinionego i zatrzymali najpierw ten pojazd a dopiero później obwinionego.

Sąd uznał za wiarygodne i w całości dał wiarę zeznaniom obu świadków - funkcjonariuszy Policji J. K. oraz R. P., którzy dokonywali pomiarów prędkości pojazdu, którym jechał obwiniony M. M.. R. P. zaznał, iż dokonując pomiaru pojazdu obwinionego zauważył, że inny kierujący poruszał się znacznie szybciej niż obwiniony, z tego względu odstąpił od zatrzymania pojazdu obwinionego bezpośrednio po pomiarach i udał się za tamtym kierującym. Po dokonaniu zatrzymania tego innego pojazdu, zatrzymał również obwinionego, który dojechał do tego miejsca. Podkreślił, że dokonując zatrzymania obwinionego ubrany był prawidłowo posiadał kamizelkę odblaskową oraz lizak, obwiniony został zatrzymany za radiowozem w bezpiecznym miejscu na poboczu drogi. P. P. zaznaczył, iż obwiniony poruszał się z prędkością ponad 150 km/h. Policjanci podkreślili, iż obwiniony w czasie kontroli kwestionował zarówno wynik pomiaru, jak i świadectwo homologacji wideorejestratora. Zeznania spójne z zeznaniami tego świadka złożył również drugi ze świadków – J. K., choć on, siłą rzeczy z uwagi na przeprowadzenie kontroli drugiego z kierujących, pamiętał mniej szczegółów z kontroli dotyczącej obwinionego.

Sąd w pełni podzielił powyższe zeznania ponieważ są jasne i spójne. Funkcjonariusze wyjaśnili zasady dokonywania pomiarów oraz powód nie zatrzymania obwinionego od razu po dokonaniu pomiaru prędkości jego pojazdu. Policjanci posiadają odpowiednie szkolenie i uprawnienia do dokonywania pomiarów prędkości. R. P. od wielu lat pełni służbę w Wydziale Ruchu Drogowego K. O. i wielokrotnie wykonywał pomiary prędkości przy użyciu wideorejestratora. Przeszedł chyba najwięcej szkoleń z całej swojej jednostki w zakresie obsługi wideorejestratorów zamontowanych w radiowozach policyjnych. Obaj świadkowie to osoby całkowicie obce dla obwinionego, nie znające go wcześniej i choćby z tego powodu niezainteresowane wynikiem postępowania. Zeznawali oni jedynie na okoliczności dotyczące wyłącznie ich służby i nie wykazywali żadnego subiektywnego nastawienia do obwinionego, które mogłoby poważnie wyczerpać znamiona wykroczenia z art. 92a kw. Zaznaczyć przy tym należy, iż wykonane były dwa pomiary prędkości pojazdu obwinionego, jednakże oskarżyciel we wniosku o ukaranie zarzucił obwinionemu tylko jedno wykroczenie związane w przekroczeniem dopuszczalnej prędkości.

Wobec powyższego Sąd uznał obwinionego M. M. (1) za winnego tego że w dniu 28 listopada 2014 r. ok. godz. 12:18 na drodze (...) w miejscowości W. gm. O. kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości o 37 km/h, jadąc z prędkością 157 km/h. W ocenie Sądu swoim zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw. Zaznaczyć przy tym należy, iż wykonane były dwa pomiary prędkości pojazdu obwinionego, jednakże oskarżyciel we wniosku o ukaranie zarzucił obwinionemu tylko jedno wykroczenie związane w przekroczeniem dopuszczalnej prędkości.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające naruszenie podstawowych przepisów ruchu drogowego. Dodatkowo istotną okolicznością obciążającą obwinionego jest jego dotychczasowa wielokrotna karalność za wykroczenia w ruchu drogowym, w tym za wykroczenia związane z przekroczeniem prędkości (k.10-11). ponadto obwiniony popełnił je na drodze krajowej nr (...), która charakteryzuje się bardzo dużym natężeniem ruchu pojazdów.

Sąd nie dopatrzył się w odniesieniu do obwinionego żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

W świetle powyższych okoliczności, biorąc pod uwagę naruszenie przez obwinionego podstawowych, wręcz kardynalnych norm przepisów prawa o ruchu drogowym, wymierzona obwinionemu kara grzywny nie może być postrzegana jako rażąco surowa. Orzeczona kara grzywny spełnia swoje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej i należy mieć nadzieję, że przekona obwinionego do przestrzegania w przyszłości przepisów ruchu drogowego.

W ocenie Sądu dochody osiągnięte przez obwinionego pozwalają mu również na uiszczenia kosztów postępowania i opłaty.